

PROP DE VOSALTRES

Beat Francesc Palau i Quer

En el marc de la celebració de l'Any de la Vida Consagrada presentem aquest mes la figura del beat Francesc Palau i Quer, fundador de dues congregacions religioses: les Carmelites Missioneres Teresianes, que a la nostra diòcesi dirigeixen un col·legi a Amposta i un altre a Sant Carles de la Ràpita; i les Carmelites Missioneres, que, fins fa uns mesos, també estaven col·laborant pastoralment en la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Tortosa.

El Pare Palau va nèixer a Aitona en 1811, en el si d'una família cristiana. Ingressà al Seminari de Lleida en 1825. En 1830, portat pel desig d'una vida dedicada a la contemplació, deixa el Seminari i ingressa en el Carmel. Va mantenir sempre la seua vocació, malgrat les dificultats, adversitats, revolucions i exilis que va patir. En efecte, durant la revolució de 1835, a conseqüència de la persecució religiosa, va haver d'abandonar el convent de Barcelona on feia el noviciat. Mai més va poder tornar a la vida comunitària en el seu ordre. Ara bé, l'amor i la fidelitat a la seua vocació de carmelita restà inalterable. Amb el permís del seu provincial va ser ordenat prevere en 1836 pel bisbe de Barbastro, i durant un temps va poder exercir el ministeri en el seu poble. En 1837 va ser acusat de desafeció a les autoritats i li van prohibir confessar i predicar. No va poder suportar aquesta inactivitat pastoral i va passar a territori dominat pels carlins per a poder predicar amb llibertat.

En 1840, quan Berga cau en mans dels lliberals, el Pare Palau s'exilià a França, on va viure fins l'any 1846. Va ser un temps de vida eremítica i

de fecunditat espiritual. De fet, sempre va mantindre l'ideal de vida contemplativa, que va poder fer realitat especialment en les èpoques d'exili: França (1840-1846 i 1847-1851), i els anys en els que va ser desterrat a Eivissa (1854-1860). El que més sorprèn en aquesta agitada vida és la síntesi entre l'ideal de vida contemplativa i la fe-

cunditat apostòlica. Entre 1851 i 1854 s'estableix a Barcelona a les ordres del bisbe Costa i Borràs, on, entre altres iniciatives, va organitzar una mena de catequesi d'adults anomenada «l'escola de la virtut», i va col·laborar amb diverses publicacions catòliques defensant sempre la llibertat de l'Església per predicar la seua doctrina. Per tota aquesta activitat va ser acusat de promoure la vaga de l'any 1854 i desterrat a Eivissa, on va estar fins l'any 1860. A partir d'eixe moment la predicació serà la seua activitat fonamental.

Va exercir una forta influència espiritual en les persones a les que va inculcar el seu carisma al mateix temps contemplatiu i apostòlic, que avui es manté viu en les congregacions religioses fundades per ell.

El camí de fe i la història de la vocació del Pare Francesc Palau són apassionants. Va patir a causa de les contradiccions de la societat del seu temps, però cap dificultat el va fer tornar enrere en el desig de lliurar-se totalment a Déu i de treballar apassionadament per l'Església. És més, podem afirmar que cada dificultat, prova, persecució o desterrament, l'enfortia més en el seu esperit i l'animava a continuar lluitant pels seus ideals, que no eren altres que l'evangelització de la societat del seu temps.

Que el seu testimoniatge ens encoratge a tots els qui avui estem cridats a ser evangelitzadors en un moment de dificultats socials i culturals.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No, no va ser endebades

Un noi que ronda els vint anys ha acabat la formació professional no sense dificultats, amb força esforç personal, ben acompanyat pels seus diversos tutors i professors i, també, amb una bona col·laboració dels pares. Ara és a Londres per perfeccionar l'anglès i, alhora, té una feina relacionada amb allò que ha estudiat. Els pares resten sols a casa, però la relació amb el fill és freqüent gràcies als recursos que ofereixen les noves tecnologies. El *whatsapp* els manté al dia i l'*skype* els facilita visualment la comunicació directa. En

una de les darreres trobades informàtiques, quan eren a punt d'acabar la conversa, el noi els va dir: «Pares, us trobo a faltar i prego per vosaltres!»

El noi ha estat educat i s'ha anat fent gran en un entorn cristià proper. La família ha vetllat aquesta dimensió de la vida i ha buscat les col·laboracions necessàries per ajudar-lo a créixer en la fe fins al moment que, amb altres independències en els diversos aspectes vitals, ha arribat també la independència espiritual, bo i que el noi ha seguit, amb bona voluntat, el camí que inicià a la

família. El pare recorda com pregava amb ell a la nit, abans d'anar a dormir, com participaven en família a l'eucaristia dominical, com conversaven sobre el tema quan presentava alguna inquietud o dubte.

Val a dir que el testimoni del pare i la mare, el seu esperit de servei i de compromís envers les persones i la societat han estat també un bon complement. I la gràcia de Déu que actua.

Molts pares cristians segueixen el mateix procés: han sembrat la llavor de la fe, l'han vetllat i treballat, han pregat i donat testimoni... però la lla-

vor no acaba de fructificar o el creixement en sembla feble. Tot és en mans de Déu! La feina feta no és endebades. La llavor sembrada i el testimoniatge dels pares resten, sempre, en el cor i en la memòria dels fills. L'acció de Déu en les persones escapa a les nostres presses i a la recerca de resultats immediats. Convé saber esperar que es faci la voluntat divina i pregar confiadament. «No són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu que fa créixer» (1Co 3,7).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Beato Francisco Palau y Quer

En el marco de la celebración del Año de la Vida Consagrada presentamos este mes la figura del beato Francisco Palau y Quer, fundador de dos congregaciones religiosas: las Carmelitas Misioneras Teresianas, que en nuestra diócesis dirigen un colegio en Amposta y otro en San Carlos de la Ràpita; y las Carmelitas Misioneras, que, hasta hace unos meses, también colaboraban pastoralmente en la parroquia de la Virgen del Rosario de Tortosa.

El Padre Palau nació en Aitona en 1811, en el seno de una familia cristiana. Ingresó en el Seminario de Lérida en 1825. En 1830, llevado por el deseo de una vida dedicada a la contemplación, deja el Seminario e ingresa en el Carmelo. Mantuvo siempre su vocación, a pesar de las dificultades, adversidades, revoluciones y exilios que sufrió. En efecto, durante la revolución de 1835, a consecuencia de la persecución religiosa, tuvo que abandonar el convento de Barcelona donde hacía el noviciado. Nunca más pudo volver a la vida comunitaria en su orden. Ahora bien, el amor y la fidelidad a su vocación de carmelita se mantuvieron inalterables. Con el permiso de su provincial fue ordenado sacerdote en 1836 por el obispo de Barbastro, y durante un tiempo pudo ejercer el ministerio en su pueblo. En 1837 fue acusado de desafectación a las autoridades y le prohibieron confesar y predicar. No pudo soportar esta inactividad pastoral y pasó a territorio dominado por los carlistas para poder predicar con libertad.

En 1840, cuando Berga cae en manos de los liberales, el Padre Palau se exilió a Francia, donde vivió hasta el año 1846. Fue un tiempo de vida eremítica y de fecundidad espiritual. De hecho, siempre mantuvo el ideal de vida contemplativa, que pudo hacer realidad especialmente en las épocas de exilio: Francia (1840-1846 y 1847-1851), y los años en los que fue desterrado a Ibiza (1854-1860). Lo que más sorprende de esta agitada vida es la síntesis entre el ideal de vida contemplativa y la fecundidad apostólica. Entre 1851 y 1854 se establece en Barcelona a las órdenes del obispo Costa y Borràs, donde, entre otras iniciativas, organizó un tipo de catequesis de adultos denominada «la escuela de la virtud», y colaboró con varias publicaciones católicas defendiendo siempre la libertad de la Iglesia para predicar su doctrina. Por toda esta actividad fue acusado de promover la huelga del año 1854 y desterrado a Ibiza, donde permaneció hasta el año 1860. A partir de ese momento la predicación será su actividad fundamental.

Ejerció una fuerte influencia espiritual en las personas a las que inculcó su carisma al mismo tiempo contemplativo y apostólico, que hoy se mantiene vivo en las congregaciones religiosas fundadas por él.

El camino de fe y la historia de la vocación del Padre Francisco Palau son apasionantes. Sufrió debido a las contradicciones de la sociedad de su tiempo, pero ninguna dificultad lo hizo volver atrás en el deseo de entregarse totalmente a Dios y de trabajar apasionadamente por la Iglesia. Es más, podemos afirmar que cada dificultad, prueba, persecución o destierro, lo fortalecía más en su espíritu y lo animaba a continuar luchando por sus ideales, que no eran otros que la evangelización de la sociedad de su tiempo.

Que su testimonio nos aliente a todos los que hoy estamos llamados a ser evangelizadores en un momento de dificultades sociales y culturales.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Jornada de formació a la seu de Mans Unides

El dissabte 3 d'octubre va tenir lloc a la seu de Mans Unides de Tortosa una jornada de formació.

Quaranta voluntaris i responsables de diferents equips parroquials de l'ONGD van poder compartir un taller impartit per Roberto Martínez, del Departament de Formació dels Serveis Centrals de Mans Unides a Madrid. El tema escollit fou el sentit del vo-

luntariat i, de manera especial, la pertinença a aquesta organització catòlica que treballa pel desenvolupament dels germans desfavorits dels països del Sud.

Mitjançant diferents dinàmiques, treballs en grup i comentaris compartits, es va reflexionar sobre els principis que guien la vocació d'un voluntari: el compromís, el servei, la llibertat, la tasca dins l'organització i la gra-

tuitat. També vam recordar l'especificitat de Mans Unides, la vocació de la qual neix de l'Evangeli i de la Doctrina Social de l'Església.

El matí transcorregué en un ambient de germanor, alegria i comunicació, gràcies al carisma del formador que havia fet l'esforç de desplaçar-se des de Madrid per animar la nostra delegació diocesana. La valoració va estar molt positiva per part de tots els assistents ja que aquests espais són molt necessaris per seguir engrescats amb el nostre compromís.

Agraïm l'assistència dels voluntaris, alguns dels quals van fer un llarg viatge des de punts llunyans del nostre Bisbat i a Roberto que amb tanta claredat, amenitat i entusiasme impartí el taller.

Mans Unides
Delegació de Tortosa

Confirmacions a la parròquia de Campredó

Divendres 2 d'octubre el nostre Sr. Bisbe, don Enriqué Benavent, confirmava un grup de sis joves de la parròquia de Campredó. Javier, Iris, Cèsar, Gemma, Ainhoa i Alba després de dos cursos de preparació, acompanyats per les catequistes Paquita i Rosa Mari, van completar els sagraments de la iniciació cristiana amb la recepció de la Confirmació.

Va ser una celebració senzilla i participada especialment pels confirmands i les catequistes. El

Sr. Bisbe va posar de relleu i subratllar la importància de la fidelitat a Jesús, mantenir i fer créixer l'amistat amb Ell i el testimoni que naix d'aquesta amistat.

Els pares, padrins, família, amics, el consell parroquial i altres membres de la comunitat cristiana van acompanyar i pregar per aquests joves en el moment de donar aquest pas tant important en la seva vida cristiana.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Home i dona (I)

La catequesi d'avui està dedicada a un aspecte central del tema de la família: el del gran do que Déu ha fet a la humanitat amb la creació de l'home i de la dona i amb el sagrament del matrimoni.

Comencem amb un breu comentari sobre el primer relat de la creació, en el Llibre del Gènesi.

Aquí llegim que Déu, després d'haver creat l'univers i tots els éssers vius, va crear l'obra mestra, o sigui l'ésser humà, que va fer a la seva imatge: «El va crear a imatge de Déu, creà l'home i la

dona» (Gn 1,27), així ho diu el Llibre del Gènesi.

I com tots sabem, la diferència sexual és present en moltes formes de vida, en la llarga escala dels éssers vius. Però només l'home i la dona porten en ells mateixos la imatge i la semblança de Déu: el text bíblic ho repeteix tres vegades en dos versets (26-27): l'home i la dona són imatge i semblança de Déu. Això ens diu que no és únicament l'home qui pren en ell la imatge de Déu, no és únicament la dona qui pren en ella la imatge de Déu, sinó que l'home i la dona, com a parella,

són imatge de Déu. La diferència entre l'home i la dona no és per la contraproposició, o per la subordinació, sinó per la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu.

La cultura moderna i contemporània ha obert nous espais, noves llibertats i noves profunditats per a l'enriquiment de la comprensió d'aquesta diferència. Però ha introduït també molts dubtes i molt d'escepticisme. El vincle del matrimoni i de la família és un assumpte seriós, ho és per a tots, no sols per als creients.

(Dimecres, 15 d'abril de 2015.)

Congrés del laïcat de Catalunya al Monestir de Poblet

«Ser més Església, servir més el món»

El dia 2 i 3 d'octubre se celebrà, al Monestir de Poblet, el Congrés del laïcat a Catalunya amb el lema LAÏCAT XXI.

Ens vam aplegar unes cinc-centes persones de totes les diòcesis de Catalunya, Mallorca i Menorca, acompanyats per quatre bisbes.

El primer dia al vespre fou l'acollida i el lliurament d'acreditacions i, tot seguit, la trobada a l'aula magna de l'Hostatgeria.

Al dia següent, dissabte, a la Sala dels Cubs, va tenir lloc l'acte inicial de la jornada. Tot seguit es van presentar els tallers agrupats en tres eixos i dintre de cada eix, diferents tallers i taules rodones:

- **CRISTIANS EN EL MÓN:** «El món laboral, espai d'experiència creient», «Noves situacions familiars, nous reptes», «El món de la pobresa canvia les nostres vides», «Fe i Cultura: presències i absències», etc.

- **LAÏCS EN L'ESGLÉSIA:** «Laïcat corresponsable amb missió i en camí: del Vaticà II a l'*Evangelii Gaudium*», «Jove fas sentir la teva veu en l'Església i en el món?», etc.

- **ESPIRITUALITAT LAÏCAL:** «Llegir Déu en la història: els signes dels temps», «Pregària en la vida corrent», «L'Evangeli vertebrava les nostres vides», «Mística Laïcal».

De la nostra diòcesi vam assistir al Congrés unes trenta persones distribuint-nos en els diferents tallers. Després dels tallers se celebrà l'Eucaristia, concelebrada per tres bisbes, el P. Abat de Poblet, deu sacerdots i presidida pel Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Després de la monició de comiat, dos participants del Congrés van donar lectura a un Manifest que acaba amb la frase: «SER MÉS ESGLÉSIA PER SERVIR MÉS EL MÓN.»

Maria Joana Querol

III Encuentro IntErior 2015

Os hacemos partícipes del último Encuentro IntErior, celebrado el sábado 3 de octubre, donde tuvimos la alegría de ver juntarse tantos jóvenes y escuchar experiencias muy vivas y bien presentadas, del trabajo con la gente joven en distintas realidades de Iglesia. La asistencia sumó 68 participantes.

En esta ocasión nos presentaron la tarea de un matrimonio en misión, pertenecientes al Camino neocatecumenal y nos hicieron una presentación de este camino desde sus inicios. Los siervos y siervas del Hogar de la Madre nos presentaron su gran actividad al servicio de los jóvenes dando alguno de ellos testimonio de lo que le aporta participar en las mismas. Por último pudimos escuchar

cómo está organizada una parroquia de la diócesis de Toulón, toda ella inspirada en la Nueva Evangelización y cómo se trabaja con los jóvenes.

Por la tarde, Manuel Muñoz nos habló del liderazgo a distintos niveles dentro de la Iglesia y cómo saber sacarle el mejor partido al servicio del Evangelio. Hablaba desde su experiencia como organizador de grandes eventos al servicio de la Conferencia Episcopal Española.

Dejamos que a continuación las fotos os informen de lo vivido, una imagen vale más que mil palabras: <http://1drv.ms/1Ga51PO>.

¡Gracias por todo vuestro apoyo y cariño. JESÚS os llene de sus mejores BENDICIONES!

Hna. Gemma

AGENDA

- **Del 16 al 20**, Conferència Episcopal Espanyola.
- **Dissabte 21**, Jornada Diocesana de Càritas. / Benicarló, 19 h, Missa Estacional a la Pquia. de Sant Pere.
- **Diumenge 22**, Benicarló, 10.30 h, Missa Estacional a la Parròquia de Santa Maria del Mar.

Santa Maria de Mar de Benicarló

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.

17. □ Dimarts [2M 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Santa Isabel d'Hongria, princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

18. ■ Dimecres (□ Barcelona) [2M 7,1-20-31 / SI 16 / Lc 19,11-

28]. Barcelona: dedicació de la Catedral; St. Romà, mr.; St. Aureli, mr.

19. ■ Dijous [1M 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / SI 1Cr 29,10.11abc.11d-12bc / Lc 19,45-48]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr. A St. Feliu de Llobregat: Beata Isabel Ferrer i companyes, verges i màrtirs.

21. □ Dissabte [1M 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,18, 33b-37]. Jesucrist, Rei de tot el món; santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

Diumenge XXXIII de durant l'any

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estan inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblatió ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura del profeta Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora.

Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro.

Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para vida eterna, otros para ignominia perpetua.

Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, por toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte.

Aprended de esta parábola de la higuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla.

El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán, aunque el día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

COMENTARI

Cal que caiguin molts ídols

El llenguatge apocalíptic (com el de Dn) neix en temps de persecucions quan els creients arrisquen la vida denunciant els crims dels poderosos, perquè senten la necessitat imperiosa d'encoratjar-se els uns als altres a mantenir-se fidels a Déu transformant el món en Regne de justícia i de pau.

El llenguatge apocalíptic és llenguatge grupal: difícil per als de fora però comprensible per als fidels al grup que ha anat creant aquest llenguatge de generació en generació.

En aquell temps de desgràcies com mai, els justos —els inscrits al Llibre— i sobretot els qui en temps de defalliments han conduït el Poble pel bon camí, resplendiran com la llum del firmament i la multitud dels qui dormen —els morts— es desvetllarà uns per a la vida eterna i altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

La Gran Notícia és que la tribulació no té la darrera paraula sinó que *després de la tribulació «el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran».*

Jesús reproduceix expressions d'Is 13,10 anunciant la caiguda dels malvats que s'hi han instal·lat «dalt al cel», lloc exclusiu de Déu: *Jo castigaré la depravació del món i els crims dels malvats; posaré fi a l'orgull dels altius, humiliaré l'arrogància dels tirans.* Mentre vivim adorant «ídols» (*sol-lluna-estols*) que equivocadament situem dalt de tot en l'escala de valors, no podem adorar de veritat Crist, el Senyor.

Quan podrem veure el Fill de l'home venint entre els núvols amb gran poder i majestat? Quan amb la força de Déu i el compromís cristià caiguin de la nostra veneració els malvats, altius i tirans que ara com ara dominen el món.

Per preparar-nos degudament a la fi del món, quan haurem de comparèixer davant el Tribunal de Déu, cal viure amb menys curiositats cap a fora (què farà aquell? què diuen els altres?) i actuar més vigilància cap a dins (visc l'estil de les Benaurances?).

Mn. José Luis Arín